MAREA ÎNȘELARE – 4 ani de apostazie după Kolymbari – Creta

„Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârșitul se apropie și te vei tulbura. Deșteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce pretutindenea este și toate le plinește." (Condac la Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul, glas 6)

„Iar îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: Acestea zice Cel ce are cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu şi cele şapte stele: Ştiu faptele tale, că ai nume, că trăieşti, dar eşti mort.

Priveghează şi întăreşte ce a mai rămas şi era să moară. Căci n-am găsit faptele tale depline înaintea Dumnezeului Meu. Drept aceea, adu-ţi aminte cum ai primit şi ai auzit şi păstrează şi te pocăieşte. Iar de nu vei priveghea, voi veni ca un fur şi nu vei şti în care ceas voi veni asupra ta" (Apocalipsa 3;1-3).

Astăzi, 16 iunie, 2020 se împlinesc 4 ani de la marea înşelare, care a legalizat ecumenismul şi a transformat România în câmpul de bătaie al binelui cu răul deghizat sub masca ecumenismului satanist. La bilanţul celor 4 ani de luptă după putere împotriva ecumenismului, constatăm că apostazia arhiereilor BOR în frunte cu Patriarhul Daniel – a depășit orice trădare criminală a Neamului Românesc Ortodox, fiind cea mai periculoasă și mai vicleană apostazie a unor arhierei, din ultima sută de ani.

Tot astăzi sărbătorim cu dragoste, evlavie şi înaltă cinstire pomenirea a 7 ani de la înălţarea la ceruri a sufletului Cuviosului Părinte Justin Pârvu, ctitor de mânăstiri, iubitor de oameni și odihnitor de suflete, model de erou şi sfânt al neamului românesc, încă din timpul vieţii sale! Mărturisitor până la moarte în iadul temniţelor comuniste a înfruntat plin de curaj şi vitejie 17 ani teroarea bolşevico-evreiască, în temutele închisori de la Suceava, Văcăreşti, Jilava, Gherla, Periprava, Aiud, Baia Sprie.

În conștiința poporului român ortodox, Cuviosul Părinte Justin a rămas un aprig şi smerit Mărturisitor al Adevărului Hristos, căci el a primit „credinţa dată Sfinţilor, odată pentru totdeauna". Aceasta l-a ajutat să lupte întreaga sa viaţă cu armele duhovnicești, alături de fraţii săi întru credință, cuget și simțire din temnițele şi

lagărele de muncă bolşevice, în vremurile de prigoană ale Bisericii, şi după aceea, biruind răul ascuns în viclenele uneltele ale Satanei. Sfinţii Părinţi spun: *„Ceea ce credinţa doreşte Dumnezeu înfăptuieşte (face), dar plinătatea (desăvârşirea) vieţii creştine este smerenia desăvârşită*”.

Este ceea ce avea din plin Cuviosul Părinte Justin, ctitor de biserici şi aşezăminte monahale, înnoitor exemplar al vieţii monahale de obşte şi mai ales vindecător de suferinţe şi boli trupești, ziditor şi trezvitor de conștiinţe întru frumuseţea de nedescris a Ortodoxiei.

Pentru toţi iubitorii de Hristos, el a rămas Duhovnicul care asculta cu răbdare şi dragoste nețărmurită, durerile şi suferințele de tot felul ale celor pe care i-a iubit necontenit, căutând prin sfaturi şi binecuvântari, să mângâie şi să aline pe toți cei năpăstuiți, îndrumându-i pe calea cea strâmtă a mântuirii.

Ne ascultă şi acum de la picioarele Tronului dumnezeesc, ca unul ce a câștigat cu prețul vieții sale, până la sfârșit, multă îndrăznire către dulcele Împărat Hristos, și mijlocește acum pentru noi, cei nevrednici, să primim încă de aici, Pacea şi Bucuria cea de Sus.

Profeția vasul ales al Domnului Hristos despre vremurile rele pe care le trăim:

„Globalizarea vine ca un buldozer care strivește totul înaintea lui. Și odată cu globalizarea, erezia ecumenismului, pofta pentru consum prostesc peste nevoie… Am aderat la Uniunea Europeană… Am zis cândva: intrarea în UE este ieșirea din Ortodoxie. Dar revin și zic: depinde de noi să nu lepădăm deodată credința. Că și o haină nu o dezbraci dintr-o mișcare, mai întâi scoți o mânecă, apoi cealaltă. Până atunci, s-ar putea ca poporul să se deștepte.

Dacă nu ne vom așeza genunchii la pocăință, dragii mei, nu vom reuși nimic. Dacă ne vom ruga însă cu râvnă, dacă ne vom osteni în rugăciune, Dumnezeu va face ca totul să fie posibil. Și toate aceste încercări, globalizare, ecumenism și cine știe care altele, toate vor fi spulberate de forța rugăciunii”.

Aşa să ne ajute Atotbunul Dumnezeu, Sfinte Cuvioase Părinte Justin. Amin

Să ne învrednicească Cel Prea Înalt să avem parte de sfintele sale rugăciuni în tot timpul şi în tot locul! Amin

De-a lungul celor 4 ani care au trecut de la săvârșirea marii înșelări a poporului

ortodox prin minciuno-sinodul de la Kolymbari, sub conducerea celui care s-a dovedit a fi nimic mai mult decât un ereziarh, falsul patriarh Bartolomeu, în interiorul BOR au avut loc foarte multe declarații, acțiuni și manifestări ecumeniste, rugăciuni în comun cu ereticii, acorduri de unire și recunoaștere a ereticilor de catre Patriarhia BOR, pe care aceasta le-a tratat greșit, ba chiar le-a prezentat într-o lumină favorabilă. Marii Duhovnici ai neamului nostru ortodox, dintre care cei dintâi Cuvioşii Părinți Mărturisitori din temnițele comuniste, Justin Pârvu și Arsenie Papacioc, și-au exprimat public în nenumărate ocazii, dezaprobarea față de ecumenismul feroce în care s-au adâncit arhiereii de la cel mai înalt nivel al Bisericii noastre strămoșești. Dar cine i-a luat în seamă?

Cuviosul Părinte Justin spunea ca, să nu se mai meargă la slujbe, în bisericile în care se vor împărtăşi arhiereii ortodocşi cu ereticii. „L-am auzit de nenumărate ori pe Părintele Justin afirmând, în cazul în care ierarhul ar fi săvârşit vreo erezie cu capul descoperit: *„Închidem porţile mânăstirii, rămânem în Biserica noastră şi nu îi mai pomenim! Ei se rup singuri de la Biserică, nu noi*”. (cf. rev. *Atitudini*, 24 iulie 2016.) *„Cu capul descoperit*” înseamnă cu toată convingerea, ori un arhiereu care chiar în faţa unor ameninţări cu întreruperea pomenirii, mai retractează din greșelile anterioare, parcă nu mai poate fi considerat a fi *„cu capul descoperit*”, ci se vede că mai există o scânteie din Dreapta Credinţă în el. Deocamdată nici un ierarh nu a retractat nimic din documentele eretice semnate în Creta și mai mult nu s-a pus niciodată problema ieșirii BOR din cadrul CMB.

Preotul prof. Ioan Sauca a fost numit Secretarul general interimar al CMB din 1 aprilie 2020 și până la întrunirea Comitetului Executiv CMB din iunie 2020 (amânare pe motiv de coronavirus).

Părintele Ioan Sauca este primul român și al doilea ortodox (după profesorul grec Nikos Nissiotis), care a ocupat o funcție înaltă la Institutul Ecumenic din Bossey și în cadrul CMB, motiv de mândrie sinceră ecumenistă la nivelul patriarhiei BOR.

> *Consiliul Mondial al „Bisericilor” are un nou Secretar General (temporar) – Pr. Prof. Ioan Sauca din BOR*

Mai există oare vreun arhiereu cu voce puternică, dârzenie și bărbăție, cu credință și dragoste desăvârșită, care să le arate tuturor ADEVĂRUL și pe care aceștia să îl recunoască?

Unul singur, Marele Arhiereu Hristos!

„Zis-a Domnul: Cel ce nu este cu Mine, este împotriva Mea; şi cel ce nu adună cu Mine, risipeşte. Când duhul cel necurat iese din om, umblă prin locuri fără apă căutând odihnă şi, negăsind, zice: Mă voi întoarce la casa mea, de unde am ieşit. Şi venind, o află măturată şi împodobită. Atunci merge şi ia cu el alte şapte duhuri, mai rele decât el, şi, intrând, locuieşte acolo; şi se fac cele de pe urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi" (Luca 11, 23–26).

Problema reală cu care se confruntă în continuare BOR este trădarea Ortodoxiei de către arhierei la mincinosinodul din Creta. De aici provin toate relele, blasfemiile, la care asistăm neputincioși, care s-au întâmplat și se vor mai întâmpla.

Dintre Patriarhiile tradiționale și importante, numai la noi aplicarea hotărârilor semnate la Kolymbari, în care s-a legalizat ecumenismul drăcesc s-a manifestat într-un mod atât de barbar și dramatic. De ce forțele răului s-au manifestat astfel numai în BOR, post-Creta?

Răspunsul la întrebare îl găsim în modul în care s-au comportat, conducătorii lumii ortodoxe față de documentele eretice sinodale cretane. Astfel reamintim că la minciuno-sinodul de la Kolymbari:

– Patriarhiile rusă bulgară, georgiană și antiohiană nici măcar nu au participat,

– Patriarhia sârbă a avut o poziție mult mai critică decât celelalte patriarhii (cu cei 17 arhierei care nu au semnat),

– Patriarhia Constantinopolului, vândută puterilor străine cu sediul în SUA, condusă de un ereziarh mason de grad 33, nu are prea mulți credincioși cărora trebuie să le dea socoteală.

– Patriarhia Ciprului are episcopii săi mărturisitori (Atanasie de Limassol, Neofit de Morfou, Nicolae de Amathus, Epifanie de Ledra, Porfirie de Neapolis, care nu au semnat)

– celelalte Biserici mici nu au avut astfel de probleme întrucât abia supraviețuiesc ca minoritate.

– singurul ierarh din Biserica Greciei care nu a semnat documentele cretane este

Hierotheos de Nafpatkos, sfătuitorul de taină al Arhiepiscopului Ieronim, care a semnat recunoașterea autocefaliei schismaticei formațiuni din Ucraina înființată de ereziarhul Bartolomeu, în concordanță cu dorința inițiaților lojilor masonico-sionisto-globaliste.

Aceasta a fost perdeaua de fum sub care s-a manipulat atenția întregii Ortodoxii de la marele țel final al tâlhărescului sinod din Creta: realizarea noii religii mondiale, a unicului guvern mondial, care pregătește calea Antihristului care nu e nicidecum departe, ci este pe drum.

> *Considerații teologice cu privire la caracterul eretic al pseudosinodului din Creta*

„Rogu-vă pe voi, prin numele Domnului nostru Iisus Hristos, ca să grăiți la fel totdeauna și nu fie între voi schisme" (I Corinteni 1,10) *ca să păziți cu siguranță, ca pe o comoară bună, credința noastră cea adevărată și predată de Părinți, nimic adăugând, nimic scoțând. Căci nu am avut până acum o credință cu lipsuri, nici nu am avut nevoie de vreun sinod sau hotărâre de credință [oros], ca să aflăm ceva mai nou, noi, fiii și ucenicii Sinoadelor Ecumenice și ai Părinților care au luminat în acestea și între acestea*" (Sfântul Marcu Evghenicul – Opere vol. I, Editura Pateres 2009, pag 127).

În toți acesti ani s-a manifestat tot mai pregnant apostazia de la dreapta credință ortodoxă a arhiereilor BOR și disprețuirea autoritară a tuturor credincioșilor, prin:

– manipularea vicleană a conștiintei ortodocșilor de către marii arhierei ai BOR, prin implementarea treptată, fără zgomot pentru a nu apare reacții nepotrivite împotriva hotărârilor documentelor eretice cretane în viața Bisericii .

Notăm că ele nu au fost prezentate și supuse discuției înainte sau după Marea Înșelare, credincioșilor de rând, talpa țării.

Nicio părere de rău cu privire la participarea la minciunosinodul din Creta, nu-i bântuie noaptea ca să le strice somnul cel de moarte al al conștiinței vitregite ascunse într-un ungher, nici pe ei, nici pe slugile lor de la nivel parohial sau stărețesc.

– comportamentul plin de afecțiune fraternă și prietenie nedisimulată al patriarhului și simbriașilor săi ierarhi, arătat ereticului papă Francisc în timpul vizitei sale în Romania în iunie 2019, amplu prezentat la vremea respectivă. El nu a făcut altceva decât să continue drumul trasat de înaintașul său, Patriarhul Teoctist, care l-a primit cu fală și considerație frățească pe papa Ioan Paul al II-lea. Este vorba aici de o perfidă chemare la trădarea Ortodoxiei şi a lui Hristos, adresată sufletelor cele binecredincioase din BOR supuse la o grea încercare duhovnicească, de către chiar Păstorii lor.

Prietenii Mântuitorului Hristos, Sfinţii, ne vestesc cu glas de tunet, astfel:

„Unirea (ecumenismul satanic) este înşelăciunea diavolului, ce-i vânează pe cei nesocotiţi întru pierzanie. Unirea este un lup răpitor de suflete în piele de oaie. Unirea este veninul aducător de moarte, în chip de miere, ce pierde sufletele. Unirea este mlădiţa înainte-mergătoare a antihristului, ce ademeneşte cu măgulire pe cei mai neştiutori întru pierzanie. Unirea este prăpastia iadului pentru cei ce nu au parte de cuget. Unirea este Iuda, ce cu linguşitorul sărut a vândut Credinţa Pravoslavnică”[1]

Mitropolitul Teofan al Moldovei și Bucovinei, care pretinde că nimic nu s-a întâmplat la Creta și că acolo s-a apărat Ortodoxia, stereotip emis la unison de către toți ceilalți arhierei ai sinodului BOR, a fost prezent la pelerinajul catolic organizat în onoarea papei. Ereticii niciodată nu se vor întoarce la Biserica lui Hristos, dacă îi întărim în convingerea că şi ei au Biserică şi Sfinte Taine, prin participarea noastră la rugăciunile în comun cu catolicii şi protestanţii, fapte ce odihnesc pe aceştia în ereziile credinţelor lor. Limpede trebuie să fie pentru oricare dintre “ortodocşi” – ierarhi, preoţi, călugări, teologi sau mireni – ce se pleacă spre comuniunea cu ereticii, că se leapădă de Trupul Mistic al Bisericii lui Hristos, fapt pentru care aceştia se vor judeca laolaltă cu ereticii, alături de care s-au rugat şi împărtăşit, dar mai ales se vor osândi pentru sminteala ce o arată celor neîntăriţi în credinţă.

Mântuitorul Iisus Hristos spune:

„Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului aceluia prin care vine sminteala” (Matei 18, 7).

Între încoronarea sa ca „prinț al Bisericii” în sinagoga din Iași și participarea ca „pelerin” la pelerinajul papist din Piața Palatului, Mitropolitul Teofan a găsit timp

să târască prin tribunale și să asmută jandarmii, împotriva celor care au îndrăznit să afirme adevăruri de credință vechi în Biserica Ortodoxă de peste două mii de ani.

– ignorarea sfintelor canoane și a învățăturii Sfinților Părinți, cu zâmbetul pe buze de către Mitropolitul Teofan, dansatorul cu evreii în sinagogă, și de către Mitropolitul Sofronie, fost ierarh ortodox, actual trecut la greco-catolici printr-un act de simpatie reciproc consimțită.

> *“Prințul Bisericii”, mitropolitul Teofan, încurajat să participe la împlinirea idealului religios al mozaismului*

– desconsiderarea și umilirea continuă a preoților lui Hristos, care au întrerupt pomenirea ierarhului căzut în erezie și a credincioșilor îngrădiți canonic de erezia propovaduită de acesta, alungați din biserici, unii cu ajutorul forțelor de ordine și a celor judecătorești (cazul Părintelui Ioan Ungureanu), rămași efectiv în stradă, fără mijloacele necesare unui trai onest, pentru ei și familiile lor.

Pleroma ortodoxă îngrădită de erezie și Preoții care au întrerupt pomenirea ierarhului cu cuget ecumenist, au rămas în continuare în concepția mai marilor Bisericii, niste înșelați, rătăciți, schismatici, sectari, apelative răspândite și în conștiința creștinilor pomenitori.

– arhiereii din Sinod în frunte cu patriarhul vremelnic îngăduit încă de Domnul la cârma BOR, au recurs la tăcere și indiferență, au ignorat cu dispreț totalitarist și bună știință, toate memoriile înaintate de către Preoții Mărturisitori ai Adevărului Hristos în colaborare directă cu domnul teolog Mihai Silviu Chirilă, de domnia sa personal și de nenumărații binecredincioși, documente vitale pentru întreaga Ortodoxie, care au rămas fără răspuns, până în ziua de astăzi.

„Să ne gândim că Dumnezeu l-a lăsat pe diavol tocmai pentru ca noi, cuprinşi de frică, în aşteptarea atacului duşmanului, să fim mereu cu multă luare-aminte şi cu mintea trează şi pentru ca să ne uşurăm ostenelile pentru virtute, cu nădejdea plăţii viitoare şi cu răsplata bunătăţilor celor veşnice. Pentru ce te minunezi că Dumnezeu l-a lăsat pe diavol purtător de grijă al mântuirii noastre? L-a lăsat tocmai pentru ca să ne trezească din trândăvia noastră, să ne fie temei de cununi(…). Dacă vrei să ştii, şi diavolul ne este de folos dacă ne folosim de el cum

trebuie; ne aduce mari foloase şi câştigăm nu neînsemnate lucruri"[2].

Aceste demersuri, memorii și petiții, adresate ierarhiei şi patriarhului BOR, de-a lungul celor patru ani, au făcut parte din arsenalul luptei antiecumeniste dusă susținut cu curaj și dăruire, care a culminat cu sinaxa de la Botoșani din 1 mai 2019.

> *„Mărturisire spre Înviere. Trei ani de rezistență antiecumenistă în BOR": Sinaxa interortodoxă Botoșani II, 1 mai 2019*

Precizez că aceasta a fost a doua sinaxă a clericilor, monahilor și credincioșilor care au întrerupt pomenirea ierarhilor părtași ai adunării din Creta, după marea Sinaxă națională din iunie 2017, care s-a bucurat de o participare largă și oaspeți de excepție: Părintele Prof. Theodoros Zisis, și fiul acestuia, Părintele Serafim Zisis, monah al Mânăstirii Sfântul Sava din Ierusalim.

Reamintesc pe scurt, următoarelor documente care au facut obiectul sinaxei de la Botoșani din 1 mai 2019:

„Un călduros salut a adresat grupul de părinți nepomenitori din Republica Moldova, care au fost alături de noi încă de pe vremea primei sinaxe de la Botoșani, din 2017. După câte o scurtă alocuțiune aparținând celor doi distinși oaspeți din Grecia, care și-au manifestat bucuria față de existența unor fortărețe ale Ortodoxiei în întreaga lume ortodoxă și au afirmat că, prin lupta antiecumenistă pe care o ducem în toate țările, din ce în ce mai multă lume începe să înțeleagă ce se întâmplă în Biserică și ia atitudine, au fost prezentate două referate, unul aparținând părintelui Theodoros, despre caracterul eretic al papalității, și al doilea al părintelui Serafim, despre perspectivele luptei antiecumeniste în acest moment. Referatul Părintelui Theodoros a fost prezentat de către părintele Ioan Ungureanu, iar cel al părintelui Serafim, de către părintele Grigore Sanda.

Luarea de cuvânt a doamnei doctor Gabriela Naghi a prefațat partea a doua a evenimentului, dedicată scrisorilor adresate conducerii Bisericii Ortodoxe Române, pe teme stringente legate de prezența ereziei ecumeniste în Biserica noastră și necesitatea imperioasă de a-i pune capăt. Doamna Gabriela Naghi a prezentat în câteva cuvinte și activitatea siteului și revistei Mărturisirea

Ortodoxă, care, la câteva luni de la înființare, au reușit să capteze atenția tuturor părților implicate în lupta antiecumenistă.

Au fost prezentate ulterior o serie de Documentele adresate Patriarhiei Române:

– Prima scrisoare adresată sinodului BOR, numită Biserica Ortodoxă Română nu are ce căuta în Consiliul Mondial al Ereziilor. Ea se încheie cu o solicitare adresată ierarhiei de a renunța la ecumenism, de a retrage BOR din CMB și de a repune spiritualitatea și tradițiile ortodoxe în centrul trăirii adevăratei credințe. Petiția a fost citită de către părintele Claudiu Buză, fiind semnată de aproape 250 de participanți.

– Cea de-a doua scrisoare, intitulată Maica acestui neam este Biserica Ortodoxă Română, prezintă coordonatele vizitei papei eretic Francisc în România, din perspectiva ortodoxă, și cere insistent Patriarhiei să ia o poziție corectă canonic față de acest eveniment și să refuze, după modelul Bisericii bulgare, să acorde binecuvântarea credincioșilor ortodocși pentru a participa la acest eveniment. Petiția a fost lecturată de către teologul Mihai-Silviu Chirilă, fiind semnată de 290 de participanți.

– A treia scrisoare, numită Schisma din Ucraina este o altă formă de uniație! demonstrează, cu argumente canonice, că recunoașterea autocefaliei "Bisericii Autocefale Ortodoxe Ucrainene" este un act schismatic, care îi atrage în schismă pe toți cei ce aderă la ea, fiind în plus o nouă formă de uniație. Documentul solicită ierarhiei române nerecunoașterea schismei ucrainene și neintrarea în comuniune cu cei ce o promovează. Petiția a fost lecturată de părintele Cosmin Tripon și a fost semnată de 240 de participanți la sinaxă.

– Ultima petiție citită în plenul sinaxei, numită Credincioșii ortodocși nepomenitori au dreptul de a fi îngropați în cimitirele parohiale, a fost un model de notificare pentru credincioșii nepomenitori care doresc să fie îngropați în cimitirele bisericești ortodoxe ale parohiilor de care aparțin. Notificarea reprezintă o dorință a credinciosului ortodox, care este recunoscută și apărată de lege și trebuie respectată și de către preot.

Întâlnirea s-a încheiat cu citirea de către Părintele Ioan Ungureanu, președintele de onoare al sinaxei, a unei declarații, prin care cei prezenți s-au delimitat de toate erorile adunărilor de la Roman, Satu Mare și Mestecăniș, de toate afirmațiile celor care batjocoresc lupta antiecumenistă a unor Biserici locale și

episcopi mărturisitori, ale celor care neagă Tainele în bisericile care nu au întrerupt pomenirea. Declarația reafirmă dorința de a continua mărturisirea împotriva ereziei, în primul rând prin nepomenire, iar la cei ce nu au încă curajul sau pregătirea pentru acest pas, prin mărturisire publică, atenționând că atitudinea noastră nu îndeamnă pe nimeni la inactivitate și lipsă de atitudine față de erezie. Documentul a fost semnat de 257 de participanți”[3].

Marea bucurie oferită în dar de către Domnul Hristos la încheierea cu succes a lucrărilor sinaxei, care a necesitat foarte multă muncă și consum sufletesc la nivel material, logistic și organizatoric, în care s-au implicat Părinții Mărturisitori, domnul teolog Mihai Silviu Chirilă și mulți binecredincioși s-a încercat a fi umbrită de o lovitură a bezbojnicilor virtuali, o conspirație tâlhărească a unor prefăcuți și vicleni asa ziși mărturisitori, care în umbra anonimatului au vărsat veninul și otrava din prea plinul inimii lor.

Aceste persoane lipsite de bărbăție duhovnicească, pripășiți zilieri în slujba oricui, bârfitori de profesie, au dus zile în șir o acțiune concentrată pe bloguri, prin articole și discuții defăimătoare, obsesiv-mincinoase, prin atacuri directe la persoană, căutând cu nesaț descredibilizarea, umilirea, discreditarea și persiflarea fraților noștri în Hristos din conducerea mișcarii în scopul de a o destabiliza definitiv. Acţiunea lor soldată cu un eșec răsunator nu a servit la nimic.

Cuvintele rostite pe patul de suferinţă, la sfârşitul vieţii sale martirice de către Sfântul Luca al Crimeei, ne-au călăuzit în ispită:

„Copiii mei, cu mare stăruinţă vă îndemn, înarmaţi-vă cu pavăza dată de la Dumnezeu, ca să vă puteţi păzi de uneltirile diavolului. Nici nu vă închipuiţi ce viclean este. Nu trebuie să luptăm cu oamenii, ci cu stăpâniile şi puterile, adică duhurile rele. Aveţi grijă! Diavolului nu-i este de folos să gândească şi să simtă cineva că îi stă aproape.

Un vrăjmaş ascuns şi necunoscut e mai primejdios decât unul văzut. O, cât de mare şi de groaznică e oastea dracilor! Fără de număr este hoarda lor întunecată! Neschimbată, neobosită, zi şi noapte căutând a ne face să cădem pe noi, toţi cei ce credem în numele lui Hristos, să ne ademenească pe calea necredinţei, a vicleniei şi a necuviinţei. Aceşti vrăjmaşi nevăzuţi ai lui Dumnezeu au ca singur rost, zi şi noapte, nimicirea noastră.

Însă nu vă temeţi! Luaţi putere din numele lui Iisus!”.

În perioada dintre cele două sinaxe care și-au îndeplinit fiecare în parte mesajul scontat, a avut loc cernerea și îndepărtarea din cadrul mișcării antiecumeniste a unor mici grupulețe extremist-schismatice tocmite de forțele ascunse ale răului deghizat sub masca ecumenismului feroce, să producă zdruncinarea din temelii a unității acestei mișcări bisericești de apărare a credinței ortodoxe, unice în istoria BOR.

Arsenalul acestor mercenari în sutană și a acoliților lor, cu sprijin din afară, a produs de la bun început o seamă de tulburări și dezbinări, neîncredere și înșelare prin vorbe grosolane, atacuri primitive la bunul renume al persoanei, centrate mai ales asupra personalității teologului mișcării antiecumeniste, domnul Mihai Silviu Chirilă și a Părintelui Mărturisitor Claudiu Buză.

Atacurile s-au concretizat în articole, discursuri, conferințe în orașele din aproape toată țara, finanțate de forțele potrivnice binelui, trădători școliți pentru misiuni de manipulare, atac și învrăjbire pentru distugerea, anihilarea și împrăștierea în cele patru zări, a conducătorilor mișcării antiecumeniste și a pleromei ortodoxe cea iubitoare de Hristos.

Loviturile sacadate declanșate în foc de voie de artileria răului, a dus la prăbușirea Mânăstirii Rădeni, urmată de Mânăstirea Schit Orășeni, smulsă cu forța din brațele și inima iubitoare a Părintelui Ioan Ungureanu, a cărui rezistență, răbdare și putere deosebită, unită cu cea a doamnei Preotese, și a credincioșilor din parohie, strâns uniți în jurul Sfinției Sale, pentru apărarea Bisericii, izgoniți și umiliți fiind, dar niciodată înfrânți de către slugile simbriașe ale Mitropolitului Teofan, a făcut istorie.

> *Părintele Ioan Ungureanu: „Nu cumva mâinile arhiereilor au semnat în Creta molima ereziei pe care au răspândit-o în lume?”*

„Caută mai presus de toate să te cureţi pe sine de rea-voirea faţă de oameni. Pentru că, adunând rea-voire faţă de oameni, aduni otravă – care, mai devreme sau mai târziu, te va nimici ca om. Caută mai presus de toate să aduni buna-voire faţă de oameni. Strânge lemnul uscat de corn al sufletului tău; astfel întotdeauna vei putea stoarce o pricină bună pentru a ierta vrăjmaşilor tăi, pentru a-i

îmbrăţişa şi pe ei; aceasta înseamnă, la urma urmelor, să-i biruieşti cu buna-voirea ta”[4]

O mică parte din credincioșii antiecumeniști nepregătiţi, insuficient căliţi în focul luptei duhovniceşti, scârbiţi de atacurile lipsite de onestitate ale grupării minuscule extremist-schismatice, dezamăgiţi și debusolaţi de modul de evoluţie al încercărilor, s-au întors la bisericile de unde au venit, acceptând înfrângerea. Acesta era de altfel și scopul final al atacurilor concertate ale grupuleţului de tristă amintire.

Așa cum am fost avertizaţi de nenumărate ori, în predicile pline de învăţături în Duh Sfânt ale Sfinţiei Sale, Părintele Mărturisitor Claudiu Buză, *„a te așeza confortabil în propria ta existenţă înseamnă a refuza darul lui Dumnezeu prin care se câștigă Împărăţia Cerurilor, luarea Crucii, și urmarea lui Hristos, prin care te întărești în Harul lui Dumnezeu. Aceasta nu numai în scopul egoist al propriei tale mântuiri, ci și pentru a veni în ajutorul aproapelui ca să ajungă la Mărturisire, la îngrădirea faţă de erezia propovaduită de arhiereii trădători ai Ortodoxiei*”.

Deasemeni de nenumărate ori, Sfinţia Sa Părintele Claudiu ne-a atenţionat „faţă de pericolul pe care îl prezintă pentru întreaga mișcare antiecumenistă, prezenţa unor persoane înzestrate cu calităţi, care s-au transformat într-un soi de justiţiari care pentru a-și satisface mândria și patima mâniei de care sunt stăpâniţi, în blogurile personale sau în ale celor cu același cuget extremist-schismatic, folosind un jargon ofensator pe măsură, atacă pe cei care au avut curajul să înfrunte pericolul pe care îl reprezintă infiltrarea ecumenismului satanic în viaţa Bisericii. Mărturisirea lor se reduce din păcate doar la folosirea canoanelor și versetelor din vieţile Sfinţilor Parinţi, cu care combat pe oricine, fără ca viaţa lor să fie o adevarată trăire în Hristos, prin cuget, simţire și mai ales fapte. Acest păcat este o hulă adusă Duhului Sfânt, chiar dacă recunosc sinodul din Creta, ca fiind tâlhăresc.”

„Fapta, în înţeles de colaborare a omului la opera lui Dumnezeu, este legată de sensul adânc şi permanent al trecerii omului prin lumea aceasta. Omului nu-i este îndeajuns să cunoască cuvântul lui Dumnezeu, nu-i este îndeajuns să aibă credinţă şi să dea ascultare înnoirii, ci trebuie să lucreze neobosit, să fie “un împlinitor cu fapta”[5].

Cu adâncă părere de rău între „formatorii de opinie” îmbrăcaţi în reverendă (în

număr infim), parte din ei dotaţi cu o elocinţă, o memorie şi o inteligenţă remarcabilă, sunt şi cei, care susţin în continuare împărtăşirea cu Sfintele Taine în orice biserică sau mânăstire din cadrul BOR, chiar dacă critică din răsputeri erezia arhiereilor şi preoţilor în problema pseudo-sinodului din Creta, a filopapismului manifestat la cel mai înalt nivel, şi a apostaziei mai marilor bisericii în timpul aşa zisei pandemii cu coranavirusul gripal.

Modul în care au fost înșelaţi credincioşii de către ecumeniştii reprezentanţi ai clerului monahal şi laic din BOR, și împiedicaţi să se îngrădească de erezia propovăduită de pseudo-arhiereii semnatari ai documentelor tâlhărescului sinod cretan, concordă întru totul cu părerea acestor „formatori de opinie” antiecumenistă, interpretând în manieră denaturată aplicarea canonului 15 I-II Constantinopol şi cuvintele dumnezeescului Hrisostom.

Astfel, s-a vehiculat ideea ca al 15-lea Canon nu obligă pe nimeni la nepomenirea episcopului sau patriarhului său, nici chiar în caz de erezie, recomandând în toate situațiile așteptarea unei condamnări sinodale.

În orice condiții este preferabilă ascultarea și smerenia, chiar acuzațiile nedrepte, decât schisma, care nu are alt izvor decât pe diavolul, „cel care separă”.

„Nimic nu poate irita mai mult pe Dumnezeu decât dezbinarea Bisericii! Chiar de am săvârşi mii de lucruri bune, noi cei care sfărâmăm pleroma bisericească nu suntem mai puţini vrednici de pedeapsă decât cei care au răstignit Trupul Său! Căci faptul acela a fost spre folosul lumii întregi, chiar dacă nu a fost făcut cu această intenţie, în vreme ce acesta [care face schisma] nu numai că nu aduce niciun folos, ci aduce multă vătămare […] Vătămarea aceasta nu este mai mică decât cea adusă de vrăjmaşii [Bisericii], ci cu mult mai mare, pentru că cea dintâi o face mai strălucită, pe când aceasta o face de ruşine în faţa vrăjmaşilor ei, când este luptată de proprii ei fii. Căci acest fapt li se pare [vrăjmaşilor] drept o mare dovadă de înşelare: ca cei care au fost născuţi şi crescuţi în Biserică şi au fost învăţaţi cu exactitate tainele ei cele negrăite, tocmai aceia să se întoarcă fără de veste şi să se pună în rândul vrăjmaşilor ei”[6].

Răspunsul în faţa acestei perfide şi viclene înșelări teologice îl oferă cu dreaptă-cugetare pe înţelesul tuturor, Părintele Mărturisitor Claudiu Buză:

„Textul părții a doua a Canonului ne spune că „despărțirea de comuniunea cu întâiul stătător” se face pentru „oarecare erezie” propovăduită în public nu pentru

schismă. Schisma, ca și dezbinarea, sunt consecințe ale ereziei. Dacă mergem la hotărârile pseudo-sinodului de la Creta, din iunie 2016, putem vorbi de legiferarea sinodală a unei panerezii propusă spre receptare tuturor Bisericilor Ortodoxe Locale. Patriarhia Română a luat „act cu apreciere" în legătură cu aceste hotărâri pe 29 octombrie 2016, apoi, în decembrie, a afirmat că BOR practică un „ecumenism lucid", ca în cele din urmă să editeze și să distribuie („cu capul descoperit") prin toate mănăstirile și parohiile din țară „Broșura Patriarhiei" despre „Sfântul și Marele Sinod" din Creta. Așadar, pentru a „izbăvi Biserica de schismă", „dreptul și datoria" (Arhid. Ioan Floca) clericului este de a întrerupe pomenirea. Lipsa acestei atitudini duce la „schismă și dezbinări".[7]

„După roadele lor îi veţi cunoaşte. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini? Aşa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. Iar orice pom care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în foc" (Matei 7, 16-19).

Nu poţi fi un vrednic lucrător în via lui Hristos, dacă ai idei preconcepute sau te lași influenţat de părerea unora sau altora, legată de sfinţenia și evlavia oricăruia dintre noi faţă de Sfinţii Părinţi Martiri, Mucenici, Mărturisitori din temniţele comuniste. Nu stă în puterea noastră, nu avem competenţa teologică, nu putem să-i jignim, fără a-l supăra pe Domnul Hristos, pe cei care au evlavie faţă de oricare dintre aceşti Cuvioşi Mărturisitori ai Dreptei Credinţe, a contesta viața și opera lor, denigrându-i, răstălmăcind totul în viziune personală, căutând cu lupa, greșelile strecurate în cărţile și învăţăturile lor, în picturile zugrăvite în biserici, acuzându-i acum când sunt în Împărăţia Celui Prea Înalt de înșelare, rătăcire, sau erezie.

„Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi. Căci cu judecata cu care judecaţi, veţi fi judecaţi, şi cu măsura cu care măsuraţi, vi se va măsura" (Matei, 7, 1-2) .

Este o abatere gravă de la etica şi morala ortodoxă, călcarea cu bună ştiinţă în picioare a dreptului aproapelui de a avea dragoste şi preţuire pentru cel considerat Sfânt, pe care o ştie doar Dumnezeu, Sfântul pomenit şi Părintele său Duhovnic, eventual fraţii ortodocşi apropiaţi.

Nimeni nu are dreptul să intre cu bocancii murdari din campanie în adâncul sufletului aproapelui său.

Să-i consideri pe fraţii tăi întru Hristos, rătăciţi şi înşelaţi, creând astfel dezbinări şi tulburări în Biserică, este imaginea proprie rătăcitului, înşelatului, care deşi s-a îngrădit de erezie, nu a lucrat destul pentru despătimirea de poftă, mânie şi iuţime, crezând ca dreptatea este de partea sa, ceea ce a creat o spărtură în scutul său de apărare împotriva duhurilor necurate care l-au luat în stăpânire, întunecându-i mintea şi discernământul.

Trăirea noastră în Hristos, îngrădiţi fiind de erezia satanicului ecumenism, de-a lungul celor patru ani, dincolo de impedimentele menţionate care ne-au călit voinţa, ne-au întărit puterea în nevoinţe, posturi, privegheri, şi dragostea faţă de vrăjmasi, ne-a ajutat sub supravegherea iubitoare a Părintelui Duhovnic, să câştigăm puţin din bunuri de mare preţ, bucuria şi pacea, neîntâlnite de majoritatea dintre noi, până la acest moment de cotitură în viaţa noastră duhovnicească.

Bucuria cea adevărată se însoţeste cu sporirea în credinţă şi în viaţa întru Hristos. Sfântul Apostol Pavel înfăţisează bucuria ca roadă a Sfântului Duh, iar Sfântul Ioan Gură-de-Aur ca „izbândă duhovnicească”. Ca roadă a Sfântului Duh, bucuria se dăruieşte de Dumnezeu şi se naşte din împreună-lucrarea omului cu Dumnezeu.

Cel care primeşte darul lui Dumnezeu şi se jertfeşte pentru aceasta, câştigă bucuria lui Hristos, pe care nimeni nu o va lua de la el.

Sfântul Chiril al Alexandriei, distingând între bucuria deplină şi cea nedesăvârşită, observă: *„Căci bucuria deplină şi desăvârşită socotim că este cea în Dumnezeu, pentru Dumnezeu şi pentru fapte bune, pentru nădejdea fermă şi neclintită… iar bucuria nedesavârşită zicem că este cea din lume, pentru uşurătatea ei, pentru lucruri pentru care nu ar trebui să se producă, adică pentru nişte lucruri lumeşti, care zboară ca o umbră şi ca nişte năluci*ri”.

Pacea lui Hristos se referă la toate dimensiunile vieţii omeneşti. În persoana lui Hristos, Care este Dumnezeu desăvârşit şi Om desăvârşit, omul îşi găsește pacea cu Dumnezeu şi cu sine însuşi.

„Împacă-te cu tine însuţi; şi se vor împăca cu tine cerul şi pământul”, zice Cuviosul Isaac Sirul. Pacea – cu cele trei dimensiuni ale ei, pacea lăuntrică a omului, pacea cu Dumnezeu, pacea cu aproapele – şi Bucuria Mângâietorului, ce ne-am putea dori mai mult?

„Locul manifestării lor reale şi desăvârşite este Împărăţia lui Dumnezeu. Precum Împărăţia lui Dumnezeu, aşa şi acestea se vor arăta în plinătatea lor în veacul viitor. Dar şi invers, precum Împărăţia lui Dumnezeu începe din veacul de acum, aşa şi acestea încep din viaţa de aici. Întristările şi împotrivirile lumii nu risipesc bucuria şi pacea credinciosului. Temelia şi plinătatea lor este Însuşi Hristos. Credinciosul primeşte bucuria şi pacea de la Hristos.

Dar este şi chemat să se bucure şi să îşi afle pacea ca părtaş al vieţii lui Hristos.

Astfel că bucuria şi pacea apar şi ca ceea ce se dă şi ca ceea ce se cere, şi ca prezente şi ca aşteptate".[8]

Drumul parcurs de mișcarea antiecumenistă până în acest moment, a fost deosebit de greu, presărat cu ispite din plin, dar răsplătit de Mângâietorul sufletelor noastre cu bucurii sfințitoare pe măsură.

Putem afirma fără să greșim că prăpastia apărută cu mult timp în urmă între ierarhia superioară apostată și „opincă" (credincioșii de rând înșelați, mințiți și manipulați) s-a adâncit tot mai tare și era firesc să apară reacții de delimitare concrete și nedorite, întrucât păgubiții duhovnicește au rămas doar cu ce li s-a vândut cu generozitate la „tejgheaua" Patriarhiei BOR, aflată într-o continuă rătăcire.

> *Restricționarea accesului în biserici, mustrarea lui Dumnezeu pentru acceptarea ereziei ecumeniste a ierarhiei*

Despre vremurile rele, pe care le trăim acum în care se pregătește venirea Antihristului, Cuviosul Părinte Justin Pârvu, spunea într-o vreme, cu extraordinara străvedere a tulburărilor și înșelărilor pe care numai Bunul Dumnezeu le poate opri:

„Ei, prin ce-am trecut noi, dar prin ce-o să treceţi voi! Acele vremuri deja le-aţi început. Spre deosebire de alte vremuri, va îngădui Dumnezeu vrăjmaşului să se atingă şi de suflet; va fi mai mult o prigoană psihologică şi nu vă veţi putea ascunde nici în crăpăturile pământului. Nu este uşor, sunt vremuri foarte grele. Acum s-au înmulţit bolile psihice, organice, demonizările. Apoi nu erau atâtea construcţii, atâtea vite, atâta lume. Pe lângă acestea mai sunt şi ispitele supratehnicii, sistemele acestea extraordinar de ascuţite care pătrund până în a-ţi

cunoaşte şi gândul. Şi, când ţi-a prins gândirea, aici este şi partea sufletească. Iar când a intrat pe firul acesta Satana, nu mai este deloc uşor. Este o luptă împotriva sufletului. Acum nu vezi ce fac? Dacă vrei să ai un serviciu mai bun, trebuie să te înscrii în loja masonică, să te lepezi de Iisus Hristos. Şi, iată, acestea toate sunt încercări şi ispite şi greutăţi care ne fură de la adevăratele ţeluri ale trăirii noastre. Acestea aduc la zero, viaţa duhovnicească.

Am ajuns la starea în care monahii s-au făcut precum mirenii, iar mirenii asemenea demonilor. Creştinătatea este foarte slăbită şi nu ştiu dacă se va mai îndrepta"[9]

Din luna martie a acestui an, odată cu instituirea stării de urgentă, continuată cu starea de alertă, în care ne şi aflăm, ca urmare a răspândirii aşa zisei pandemii cu covid 19, arhiereii BOR au fost îngenunchiaţi de toate hotărârile poliţieneşti ale slugilor statului totalitar antihristic precum: închiderea bisericilor, interzicerea participării credincioşilor la toate slujbele bisericii, interzicerea Sfintei Împărtăşanii, măsurile de dezinfecţie totală a obiectelor de cult şi icoanelor, iar ulterior indicaţia desfăşurării slujbelor în afara lăcaşului de cult, purtarea măştii de protecţie, distanţarea, batjocorirea Sf. Taine ale Bisericii, batjocorirea sfintelor rânduieli de frica infectării cu virusul ucigaş.

> *Institutul Național de Sănătate Publică nu a prezentat nicio probă concretă că Împărtășania ortodoxă ar putea contamina cu COVID*

Tulburarea şi haosul mental indus până la starea de isterie generalizată din cauza spaimei, a fricii de moarte a cuprins lumea la nivel planetar, acestea fiind meşteşugirile celui viclean, ale vrăjmaşului omenirii dornic să se războiască cu Împăratul Hristos şi să ia în stăpânire sufletele celor care deznădăjduiesc şi abandonează lupta.

Boala în sine nu este un semn al părăsirii sau absenţei harului dumnezeiesc prin care „tot sufletul viază", nici o condamnare a lui Dumnezeu. După cum nici sănătatea fizică nu este o precondiţie a mântuirii. A concepe suferinţa ca semn al mâniei lui Dumnezeu înseamnă deznădejde pentru cel care suferă. Din punct de vedere duhovnicesc patul suferinţei nu e patul deznădejdii, căci acolo pacientul, robul lui Dumnezeu devenit penitent, aşteaptă vindecarea, salvarea din ghearele durerii şi neputinţei. Vindecarea este tocmai un eşec al puterilor răului care se

împotrivesc voinţei lui Dumnezeu ca toţi să se tămăduiască, prin Iisus Hristos, „doctorul sufletelor şi al trupurilor”.

Vindecarea este un dar şi un simbol al Împărăţiei lui Dumnezeu.

Iată sfatul Preacuviosului Părinte Justin, care veghează cu dragoste asupra întregului neam românesc ortodox necăjit:

„Pune mâna pe Biblie, ia viețile sfinților model. Prin cei slabi, măi, se dovedește puterea harului lui Dumnezeu, nu prin cei tari. Așa că stai liniștită, nu te teme! Creștinul n-are de ce să se teamă, dacă are pe Mântuitorul Hristos lângă el, Stăpân și Împărat, ostaș apărător, puternic și mergi cu El înainte. Să nu vă temeți de ce vă vor spune vouă, nu vă temeți deloc! Al Domnului este pământul și stăpânirea lui. Și noi suntem creștini, a noastră-i toată Împărăția și asta de pe pământ și cealaltă. Cu asta ne pregătim pentru cealaltă. Cum spune psalmistul: Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi. Dacă El mă paște, ce mă mai tem eu că n-o să am de mâncare mâine. Dă Dumnezeu la fiecare! Dragii mei, războiul acesta este într-adevăr unul anevoios, dar nu fără știința lui Dumnezeu. Creștinul nostru de azi trăiește niște vremuri grele, de neputință. Poate că niciodată nu a fost așa de neputincios creștinul cum este astăzi. Dar Dumnezeu e încă printre noi, dragii mei, și va fi până la sfârșitul veacului. (..)

Acum, putem spune, întreaga creștinătate este răstignită pe cruce. Un om care este pe cruce oare nu se simte slăbit? Oare să ne scoatem piroanele și să ne tămăduim rănile? Sau să răbdăm, rugându-ne Domnului pentru iertarea celor ce ne prigonesc?”.[10]

Orice comunicat al BOR prin purtătorul ei de cuvânt, în această criză, trebuia să fie liber de orice compromis în fața oricăror cerințe ale slugilor Leviatanului, care încalcă flagrant drepturile omului, libertățile religioase și principiile de autonomie sacrosanctă a cultului religios, acordând putere de decizie acestora, asupra Sfintelor Taine ale Bisericii.

În nici un fel de situație, oricât de gravă ar fi, libertatea de conștiință nu poate fi restrânsă sau condiționată. Aceasta pandemie cu un virus gripal venită de nu știu unde sau fabricată în laboratoarele inițiaților ocultei masonico-sionisto-globaliste este de fapt un război împotriva omenirii, un război împotriva lui Hristos.

Arhiereii trădători ai Ortodoxiei la Creta, încearcă prin acceptarea condițiilor

impuse de slugile atee ale cezarului, să minimalizeze Sfânta Euharistie, care este motivul însuși al Liturghiei și inima Bisericii.

Fără Sfântul Potir, fără Hristos nu există Biserică! Nu este de înțeles atitudinea pseudo ierarhiei lașă și înrobită care are nevoie de consultări la nivel pan-ortodox, cu privire la modul de distribuire a Sfintei Împărtășanii credincioșilor – încercare nereușită de a fugi de responsabilitatea asumării unei atitudini ferme în acord cu învățătura de neschimbat a Bisericii.

Cum acceptă preoții, să slujească cu mască pe față înaintea Împăratului Hristos, și să se împărtășească doar ei cu Sfintele Taine, lăsând turma să fie risipită de lupul cel înțelegător?

Cum acceptă preoții sa fie primiți la slujbe doar un anumit număr de persoane, cu programare, în funcție de spațiul pe care îl are la dispoziție biserica, respectând cei 8 metri pătrați de izolare între persoanele prezente cu mască?

Asistăm acum fără putere de acceptare și înțelegere la o nouă trădare a Ortodoxiei de către ierarhia BOR după Creta.

„Dumnezeu îngăduie să se facă acum o zguduitură puternică. Vin ani grei. Vom avea încercări mari… S-o luăm în serios, să trăim duhovniceşte. Împrejurările ne silesc şi ne vor sili să lucrăm duhovniceşte. Şi este bine să facem aceasta cu bucurie şi de bunăvoie, iar nu cu mâhnire, de nevoie. Mulţi sfinţi ar fi dorit să trăiască în vremea noastră ca să se nevoiască (…). Acum devii erou dacă nu saluţi pe diavolul. Oricum, vom vedea evenimente înfricoşătoare. Se vor da lupte duhovniceşti. Sfinţii se vor sfinţi mai mult şi spurcaţii se vor spurca şi mai rău. Cu toate acestea, înlăuntrul meu simt o mângâiere. Aceasta este o furtună şi numai nevoinţa are valoare, pentru că acum nu avem vrăjmaş pe Ali-Paşa sau pe Hitler sau pe Musolini, ci pe diavolul. De aceea vom avea şi răsplată cerească”.[11]

Cât de penibilă și fără sens a fost comparația cu epidemia de Ciumă din 1829, din comunicatul patriarhiei BOR, argumentul prin care se face apel la înțelegerea situației de către păcălita și amețita pleromă ortodoxă, părăsită definitiv de păstorii ei.

Într-un studiu dedicat vieții și activității Mitropolitului Grigorie IV (Dascălul) al Ungrovlahiei (1765-1834), publicat în anul 1927, se precizează că în lunile mai și iunie ale anului 1829, creștinii din București n-au avut voie să se împărtășească,

din cauza ciumei care făcea ravagii. Bisericile s-au închis, totul (veșminte, cărți, icoane, chiar și corespondența) se dezinfecta, iar la sfintele slujbe nu participa niciun creștin, ci numai preoții.

Nu există nicio comparație între epidemia de ciumă și cea cu coronavirus. NICIUNA!

Acesta nu este un precedent canonic, pentru a putea fi repetat.

Înseamnă fără doar și poate că Patriarhul și slugile sale obediente fără excepție, față de aceste hotărâri antihristice acceptând această decizie blasfemiatoare referitoare la condițiile primirii Sfintei Împărtășanii, sunt de acord cu stăpânirea atee asupra riscului de infectare a credincioșilor prin Sfânta Împărtășanie și nu vor găsi înțelegere în Ortodoxia universală și nici în fața Dreptului Judecator, la Înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos. Oricine îndrăznește să-i susțină cade în păcat de moarte.

Să fie doar o măsură temporară amânarea sine die a oferirii Euharistiei? Cred că este cea mai mare iluzie pe care ne-o facem în legătură cu gândul că această criză se va încheia curând. Suntem doar la începutul sfârşitului…

Ce reprezintă aceste Sfinte Taine pentru creştinul ortodox?

De ce liber-cugetătorii neo-marxişti, au susţinut cu îndârjire infectarea credincioşilor prin folosirea unei singure linguriţe de împărtăşanie, făcând o propagandă deşănţată pentru interzicerea acestei Sfintei Taine în forma hotărâtă de binecuvântații Părinți ai Bisericii?

Minunat fără seamăn şi înţelept răspuns al Sfântului Teofan Zăvorâtul:

„Domnul ne-a dat Sfintele Taine ale Trupului şi Sângelui Său spre a hrăni şi a înălţa viaţa noastră duhovnicească. „Eu sunt pâinea vieţii”, a spus Domnul (Ioan 6, 48). „Trupul Meu este adevărată mâncare şi sângele Meu adevărată băutură” (Ioan 6, 55). Viaţa duhovnicească este rodul petrecerii cu Domnul. Nu există viaţă adevărată în afara Lui sau fără El, ci iată ce zice El: „Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu rămane întru Mine şi Eu întru el… Eu viez prin Tatăl, şi cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine” (Ioan 6, 56-57). Asta înseamnă că unirea cu Hristos se face prin împărtăşirea din Trupul şi Sângele Său. Adevărata viaţă duhovnicească este plină de putere, mult lucrătoare şi mult roditoare. Dar fără

Mine nu puteţi face nimic, zice Domnul. „Cel ce rămâne în Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă” (Ioan 15, 5).

„Cel ce Mă mănancă pe Mine va trăi prin Mine” (Ioan 6, 57). Aşa încât, „dacă nu veţi mânca Trupul Fiului Omului şi nu veţi bea Sângele Lui, nu veţi avea viaţă în voi. Cel ce mănâncă Trupul Meu şi bea Sângele Meu are viaţă veşnică” (Ioan 6, 53-54). Acesta este Izvorul plin de har din care se adapă şi se întăreşte viaţa noastră duhovnicească!

De asta încă de la începuturile creştinismului cei mai râvnitori socoteau Împărtăşirea deasă ca fiind cea mai mare binecuvântare, în Faptele Apostolilor se pomeneşte de nenumărate ori despre creştinii care stăruiau in rugăciune şi în frângerea pâinii, adică în Împărtăşanie.

Sfântul Vasile cel Mare spune în epistola sa către Patricia Cezareea că este mântuitor să te împărtăşeşti în fiecare zi şi, vorbind despre sine, zice: „Noi ne împărtăşim de patru ori pe săptămână”. Aceasta este şi părerea îndeobşte împărtăşită de toţi sfinţii, că nu există mântuire fără Împărtăşanie, şi nici măcar sporire nu există fără deasa Împărtăşanie”[12].

(Nota 48: *Cele 100 de capete ale lui Calist şi Ignatie Xanthopol*, în *Filocalia*, vol. 8, 1979, nr, 92, pg. 202- 211)

De frica îmbolnăvirii cu virusul gripal, arhiereii au consimţit ca liturghia să fie descralizată, transformată într-un spectacol televizat. Au fost propuse tot felul de modalități blasfemiatoare de administrare a Sfintelor Taine, de către slugile vândute ale cesarului, adevărate sacrilegii, sub presiunea ateilor neo-marxiști: linguriţe de unică folosință, înmuierea Sfântului Trup în Sfântul Sânge cu mâna, dezinfectări permanente ale mai multor linguriţe de împărtăşanie şi ştergare de unică folosință etc. Patriarhia BOR, a hotărât să aştepte o reglementare la nivel pan-ortodox pentru a se putea stabili modalitatea de împărtăşire a credincioşilor.

Răspunsul a sosit din partea pseudo-patriarhului mason Bartolomeu, printr- o scrisoare către Întâistătătorii Bisericilor Ortodoxe locale, cu privire la modul de distribuire a Sfintei Împărtășanii în care se spune:

„Întrucât, cu toate acestea, după interesul lăudabil al autorităților și stimabila prevenire din partea conducătorilor în timpul pandemiei COVID-19, s-au auzit anumite păreri profund străine cu privire la abordarea Preasfintelor Taine, ne

este imposibil să rămânem tăcuți și absenți față de o astfel de situație, atât de ambiguă, și inactivi în fața dezvoltării, reglementărilor și interdicțiilor guvernamentale aferente. Ne-am supus îndemnurilor autorităților de sănătate și politice și, așa cum este firesc, ne supunem până în punctul în care, totuși, nu este atins miezul și esența credinței noastre. Pogorământul Bisericii merge până la cruce, dar totuși refuză să se coboare de pe ea, ascultând de magistrații și autoritățile acestei lumi, atunci când se pune la îndoială Taina tainelor vieții ei, Sfânta Împărtășanie… În acest duh și în această simțire, comunicăm cu Preafericirea Voastră, preaiubită de Noi, declarând cu toată conștiința că nu avem nicio intenție de a renunța la ceea ce a fost legiuit nouă tuturor de binecuvântații noștri Părinți”[13].

> *Scrisoarea Patriarhului Ecumenic Bartolomeu către Întâistătătorii Bisericilor Ortodoxe locale, cu privire la modul de distribuire a Sfintei Împărtășanii*

Mă întreb, oare s-a lămurit pseudopatriarhul BOR, cum trebuie să se împărtășească creștinii în „pandemie”?

Prin mesajul transmis de Vasile Bănescu redacției *republicaoltenia.ro* din 17 noiembrie 2017, o mostră prețioasă a limbajului de lemn bisericesc și un model nu prea strălucit de diplomație ecleziastică, aflăm astfel că masonul este și el om și poate fi chiar bun creștin ortodox:

„BOR lucrează în societate nu doar instituțional, ci mai ales prin persoanele care o reprezintă oficial, atât clerici, cât și laici credincioși. Aceștia pot și este firesc sa aibă contacte de natură diversă cu oricine vine spre Biserică… Din această perspectivă autentic creștină, nimeni nu poate fi respins de la un dialog firesc în calitate de persoană particulară, independent de apartenența sa la un tip de organizație legal recunoscută de statul roman și care nu intră în contradicție flagrantă cu morala publică.

Acele persoane care aleg să adere la o entitate juridică oficială (politică sau de altă natură), dacă sunt autentic creștine… Biserica nu poate cere excomunicarea unei astfel de persoane fără ca aceasta să se întoarcă fățiș împotriva învățăturii sale de credință”.

Instanța decizională în acest caz este duhovnicul căruia îi revine această

responsabilitate, Biserica degrevându-se de această povară și pasând-o pe umerii duhovnicului.

„Toți cei care respectă credința creștină în conținutul ei, manifestându-și public și privat atașamentul față de valorile sale, rămân membrii ai Bisericii. Alegerile morale sau de altă natură pe care le face un creștin sunt, în principiu, rodul discuțiilor cu duhovnicul său, nu cu o instituție" spune Bănescu[14].

A accepta folosirea mai multor linguriţe pentru împărtăşire, pentru a-i menaja pe cei mai slabi în credinţă, însemnă mai degrabă a le spori mereu susceptibilitatea în ceea ce priveşte posibilitatea îmbolnăvirii lor prin împărtăşire şi a rămânerii lor mereu în acealtă lipsă a credinţei. De asemenea, pentru cei credincioşi – care niciodată nu şi-au pus problema îmbolnăvirii lor prin împărtăşirea cu aceiaşi linguriţă – această practică devine smintitoare sau chiar poate introduce în inima lor îndoiala în privinţa realităţii împărtăşirii cu Trupul şi Sângele Mântuitorului.

Prin urmare, atingerea linguriţei de buzele noastre, ni-L dăruieşte pe Hristos în chip euharistic, ori aceasta trebuie să genereze bucurie în inimile noastre şi dorinţa neîncetată de a ne împărtăşi, în nici un caz teama de îmbolnăvire cu indiferent ce boală, oricât de contagioasă şi mortală ar fi.

Linguriţa simbolizează mai întâi cleştele cu care serafimul din viziunea proroculuiIsaia (VI, 6-7) a luat cărbunele de foc, punându-l, din porunca Domnului, în gura proorocului, ca semn al curăţirii lui de păcate şi al misiunii sale profetice. Acest cărbune ceresc închipuie însă pe Hristos cel euharistic, de care ne împărtăşim în cadrul Sfintei Liturghii.

Aceiaşi semnificaţie simbolică a linguriţei o găsim, mai târziu, şi la arhiepiscopul Simeon al Tesalonicului, în secolul XV: *„Arhiereul dă cu lingura celor ce vin să se împărtăşească, făcând aceasta după vedenia lui Isaia proorocul"*[15]

Linguriţa o închipuie însă şi pe Maica Domnului, care a purtat în pântecele ei Pâinea cea cerească. Într-o astfel de accepţiune, linguriţa care poartă în ea Sfântul Trup şi Sânge al Domnului, este o închipuire simbolică a Maicii Preacurate, care L-a purtat în pântecele ei, pe Hristos, Mântuitorul lumii[16].

Transformarea pâinii și a vinului în Trupul și Sângele lui Hristos este cea mai mare minune de pe pământ. Sfinții Părinți ai Bisericii au văzut-o ca Izvorul puterii împotriva demonilor, Pâinea vieții, Izvorul Vieții Veșnice, Medicina Nemuririi,

Antidotul împotriva morții.

Însă, „*Satana se teme foarte tare de Hristos. De aceea vrea să vină într-o zi ca să conducă lumea în locul lui Hristos, ca Antihrist…. Ca să vină Antihrist, fiul lui Lucifer, să conducă lumea, va trebui să nu mai fie Sfânta Împărtășanie. Pentru că, atâta vreme cât se face Liturghie și creștinii se vor împărtăși cu Trupul și Sângele lui Hristos, Satana nu poate să pună în practică lucrările lui, nu poate să predomine, nu poate să conducă (…). Copilul meu, Hristos, Sfânta Împărtășanie, este viața noastră. Însuși Hristos este Împăratul nostru, este Împăratul inimii noastre. Însă, inima Bisericii este Sfânta Împărtășanie. Însuși Hristos unește pe toți oamenii. Dacă nu există Sfânta Împărtășanie, nu există unire (…)*

Dar astăzi, ce ni se cere? Ceva cu mult mai rău! Îți cer să nu crezi că Hristos este mântuirea ta și curățirea sufletului tău de orice boală și păcat. Și numai acest lucru pe care îl spun, fie mireni, fie preoți, reprezintă o mare greșeală și un mare păcat! (…) Lipsa de evlavie, apatia și indiferența sunt cele trei arme prin care Satana va stăpâni. Doresc ca noi să nu le primim pe acestea, să le lepădăm de la noi," ne sfătuiește bine plăcutul Domnului Hristos, Părintele Elpidie Vaianakis.

Sfântul Potir și lingurița, folosite în administrarea Sfintei Împărtășanii se modifică în contact cu Trupul și Sângele lui Hristos. Natura lor este transformată tainic, se sfințesc în permanență și deci nu pot fi o amenințare pentru sănătatea noastră trupească și sufletească, dacă ne apropiem de Sfintele Taine, cu „*Frica de Dumnezeu, cu Credință și cu* Dragoste".

Sfântul Chiril al Alexandriei explică acest lucru mai detaliat:

„Trupul lui Hristos este sfânt și are puterea de a învinge orice boală. A fost și este Sfânt, nu numai ca și carne cu puterile Sale naturale, ci ca și Templul Logosului divin interior, care sfințește trupul Său cu Duhul Său. Astfel Hristos dă viață fiicei capului sinagogii nu numai prin porunca Sa atotputernică, ci și prin atingerea de ea cu Trupul Lui" (Αναστασίου, Doctrina Patrum, σ. 129, 131-32).

„Amintim de asemenea şi minunea relatată în Viaţa Sfântului Ioan Maximovici, în care unul dintre preoţii care slujeau în biserica unde slujea şi Sfântul Ioan i-au pus în vinul pe care Sfântul îl folosea pentru potrivirea Sfintelor Taine din Potir, o cantitate considerabilă de otravă – fără ca Sfântul Ioan să ştie lucrul acesta. După consumarea acestei cantităţi de vin amenstecate cu otravă, dimpreună cu Sfintele Taine din Potir, Sfântului i s-a făcut rău însă, în ciuda aşteptărilor duşamanilor

săi, nu i s-a întâmplat să moară prin otrăvire”[17].

În primul secol creștin, Sfântul Iustin Martirul și Filosoful, un savant al epocii sale și un mare mărturisitor care a preferat să moară decât să se lepede de Hristos, a numit Sfânta Euharistie „medicament al nemuriri”. Dincolo de privirea în veșnicie, Sfânta Împărtășanie este numită „medicament”. De frica unei boli, fugim de izvorul vieții și de Viața însăși, atunci când știm că Dumnezeiasca Euharistie vindecă trupul și sufletul?!

De aceea, atunci când ne aflăm în faţa Sfintei Împărtășanii, să ne predăm cu dragoste și credință tare îndurării și iertarii lui Dumnezeu și să-L rugăm să restaureze în noi harurile Sale și să ne păzească de toată boala, de calamități și de toate ispitirile Satanei și ale duhurilor văzute și nevăzute ale întunericului.

COVID-19 este doar un mic necaz, dar si un un test pentru credința noastră în Hristos.

Singura modalitate de a depăși necazurile este să ne predăm Iubirii nemărginite și îndurării nesfârșite a Voii lui Dumnezeu, total și necondiționat cu vrednică credincioșie și încredere.

„Întoarceţi-vă către Hristos, alergaţi către Hristos, străduiţi-vă să-L cunoaşteţi pe Hristos, să-L iubiţi pe Hristos, să-L simţiţi pe Hristos, şi, în această străduinţă a voastră, pornirea voastră fiind curată şi limpede, şi sinceră, harul deschide sufletul vostru şi zice: Deşteaptă-te, cel ce dormi, şi te va lumina Hristos (Efeseni 5, 14). Acolo, în lumina dumnezeiască, vom trăi veşnic, câtă vreme sufletul nostru Îl va iubi cu înflăcărare pe Dumnezeu. Astfel, prin harul lui Hristos, toate cuvintele lui Hristos sunt uşoare şi adevărate: Căci jugul meu este bun, iar povara mea este uşoară (Matei 11, 30).

Lucrurile sunt simple şi uşoare în viaţa duhovnicească, în viaţa în Hristos; ajunge să aveţi discernământ. Când vă stânjeneşte ceva – un gând, o ispită, o năvălire, atunci dispreţuiţi-le pe toate acestea, să vă întoarceţi luarea aminte, privirea către Hristos. Acela vă va lua de mână şi vă va dărui, îmbelşugat dumnezeiescul Său har. Voi să faceţi puţină străduinţă. Luăm un milion, îl tăiem într-un milion de părticele; o milionime dintr-o asemenea părticică este străduinţa omului, adică puţină dispoziţie. Mişcaţi-vă către Dumnezeu, şi într-o clipită vine dumnezeiescul har.

O, cugetaţi, şi îndată vine Duhul Sfânt. Nu faceţi nimic. Mişcaţi-vă către cele de acolo, şi vine degrabă harul dumnezeiesc. Îndată ce suspinaţi, vine, lucrează. Ce spune Apostolul Pavel: „…Se roagă pentru noi cu suspine negrăite" (Romani 8, 26). Mare înţelepciune! Acestea nu sunt simple cuvinte, vorbe, ci Cuvântul viu al lui Dumnezeu"[18].

Dragostea de Dumnezeu și de aproapele va deveni de neînțeles pentru mulți. Viața va fi, în general, golită de sens și teribil de tristă. Și va deveni ieftină. Marea problemă a zilelor noastre nu este atât necredința în Dumnezeu, cât necredința în existența inițiaților lojilor masonico-sionisto -globaliste, slugile vrajmașului omenirii. Ori se știe că cea mai mare victorie a lui este tocmai să se facă nevăzut. Asta arată în plus cât de înșelată este lumea în care trăim. Cred că acum asistăm, dincolo de temeiurile invocate ale măsurilor de excepție, la o vastă acțiune de DISCIPLINARE. E vorba de disciplinarea coordonată a 3/4 din planetă, care a stat și #stăacasă în carantină, în izolare.

A ține sechestrați la domiciliu oamenii, a-i lipsi de drepturi și libertăți fundamentale și a-i determina să fie obedienți cu astfel de măsuri de excepție – luate la scară planetară, este un fenomen fără precedent. Celelalte pandemii din istorie, infinit mai letale decât aceasta, nu au beneficiat nici pe departe de un asemenea complex economic politico-mediatic-medical capabil să oprească efectiv lumea pe loc. Nu pot să nu mă gândesc că această vastă operațiune de disciplinare este făcută PENTRU ceva, are o anumită finalitate, ce este legată intim de modul în care va arăta lumea nouă post-covid și, mai ales, regimul puterii ce va urma. Pentru cei care vor sări în sus ca arși că fac teoria conspirației le pot spune să stea liniștiți ca și până acum, în special creştinii prostiți de-a valma de arhiereii trădători ai Ortodoxiei la Creta, care amețiți de suflul hidrei ecumeniste nu mai sunt capabili să reacționeze în nici un fel, într-o stare de autovictimizare şi ascultare oarbă față de cei care nu sunt păstori, ci lupi îmbrăcați în piei de oaie.

Spune Cuviosul Părinte Justin Pârvu, care a radiografiat vremurile prin harul străvederii, dăruit de Domnul Slavei:

„Acum însă totul este dirijat din umbră şi se urmăreşte de fapt un război împotriva statelor ortodoxe, de aceea marile puteri susţin Turcia şi statele musulmane. Religia musulmană este mult mai pe placul omului modern de azi, pentru că încurajează patimile şi viciile. Pe de altă parte este puterea rasei

galbene. Pericol este şi dintr-o parte şi din alta, iar la nivel înalt ele sunt mână în mână, spre instaurarea guvernului mondial şi punerea în aplicare a planului satanic" (Revista *Atitudini*, Nr. 25).

Când invoc aici o finalitate, mă gândesc la procese istorice de nivel foarte înalt, nu la puterea întunecatei oculte masonico-sioniste din umbră. Dar, există totuși un ocult de cel mai înalt grad pe care nu avem cum să-l ignorăm: marele și autenticul conspiraționist al istoriei. Da, acela. Apropo de nenumitul, în ceea ce privește Biserica, pentru prima oară în istorie și la scară planetară s-a reușit interzicerea Liturghiei și/sau îndepărtarea poporului credincios dela aceasta, de Mirele Hristos ceea ce este foarte grav. Aceasta nu e doar o ispită sau o încercare ca oricare alta, din registrul provocărilor cu care Biserica știm că se confruntă de-a lungul veacurilor; e o realitate, și știm, nu-i așa, că dorința diavolului vrăjmaș ca liturghia să nu se mai țină s-a împlinit.

Mitropoliții ecumeniști afirmă sus și tare în predicile care inundă spațiul ortodox că nu există persecuție; cei care se opun, chiar dacă o fac la nivel de opinie, nu de comportament, fac dovadă de neascultare, păcat grav; și cei care privesc cu suspiciune ce fac autoritățile sunt conspiraționiști, care conspiraționism pare că devine un fel de păcat fatal mai nou, demn de a fi introdus în ghidurile de spovedanie. Desigur, deseori această atitudine e însoțită de o perfectă aliniere cu tot ce decid autoritățile, cu o perfectă ne-simțire privind chestiunea liturgică și nu de puține ori, acolo unde nu e vorba pur și simplu de viclenie iezuistică, de derută duhovnicească sau fudulie incultă și oarbă.

În această perioadă și de acum înainte discernământul se pune într-un mod și mai acut.

Da, creștinul trebuie să aibă această dimensiune profetică, de căpătâi, a identității sale. Și mai ales el, creștinul, e chemat să aibă o distanță critică față de deciziile regimurilor puterii și față de duhul antihristic în care sunt luate aceste măsuri. Astăzi termoscanarea obligatorie în aeroporturi, spitale, policlinici, instituții, magazine, piețe agro-alimentare, mall-uri, mâine marcarea izotopică cu cip și în final lepădarea definitivă de Hristos cu semnătură pentru a certifica consimțământul aplicării pe mână sau pe frunte a peceții lui Antihrist. Vor fi scannere de temperatură instalate peste tot și angajatorii marilor companii vor putea pretinde să purtați un aparat care vă supraveghează temperatura și alți parametri vitali.

China a implementat deja tehnologii de recunoaștere facială (chiar cu mască de protecție) și de supraveghere strictă a persoanelor, inclusiv prin telefon, pe care le-a testat la scară națională cu prilejul epidemiei cu covid 19.

Mai ales creștinul ortodox, „sarea pământului", ar trebui să aibă această abilitate a diferențierii, a distingerii, între raționalizări păguboase și complice și fapte, priorități; între discursuri politice și rețete medicale; între minciună și Adevăr.

Din cauza globalizării, izolarea la nesfârșit, inutilă după părerea specialiștilor oricât de strictă ar fi, nu duce la eradicarea infectărilor, ci doar la „aplatizarea curbei" contaminărilor.

Zilele când cipul va deveni obligatoriu nu sunt departe. Mai aproape este însă vaccinarea obligatorie, procedeu abuziv care încalcă toate drepturile omului, față de care ne-am opus întotdeauna, atât cât ne-a stat în putere.

Cu globaliști precum Bill Gates, un obsedat campion al depopulării şi în linia întâi a Covid-19, nu putem să acceptăm niciun vaccin împotriva coronavirusului. Bill Gates a finanțat numeroase teste experimentale de vaccinuri prin intermediul Organizației Mondiale a Sănătății, inclusiv programe de vaccinare împotriva poliomielitei. Aceleași programe au dus la izbucniri de poliomielită în diferite țări și sute de copii paralizați. De fapt, vaccinurile au cauzat mai multe cazuri de poliomielită decât virusul de tip sălbatic. Aceasta este o REALITATE, recunoscută de OMS și alte surse oficiale, deși numeroase instituții de presă de stânga continuă să o nege.

„Ambiția sa de a ne eticheta pe toți cu cipuri de date în vaccin subdermic injectat pare să fie doar o etapă necesară spre o stare de supraveghere atotcuprinzătoare. Convingerea aparentă a lui Gates că Dumnezeu l-a predestinat să folosească tehnologia pentru salvarea umanității este exemplificată în unul dintre cele mai ambițioase proiecte ale sale. Gates finanțează oamenii de știință de la Harvard să folosească geotehnologia pentru a bloca soarele pentru a inversa încălzirea globală și schimbările climatice. Acum, Gates încearcă să aducă toată omenirea sub cizma sa. Cultul tehnologiei și megalomania sa ne amenință libertățile, democrația, biologia noastră, planeta noastră, umanitatea noastră și sufletele noastre"[19].

> *Petiție online: Statul român are obligația să păstreze alternativa la documentele biometrice*

se atribuie Sfântului Ioan Damaschinul o vorbă amintită adesea în Biserică: *„Binele nu este bine, dacă nu este făcut bine*". Agapie Criteanul o interpretează astfel, în Mântuirea păcătoșilor: *„Lucrurile mari şi înalte, atunci când sunt făcute cu socotinţă proastă* [adică fără discernământ – n.m.], *sunt netrebnice, fiindcă Domnul nu priveşte atât la mărimea lucrului, cât la cugetul sufletului…*"

Discernământul duhovnicesc este considerat de Sfântul Isaac Sirul (și de alți Sfinți Părinți) cea mai importantă virtute a unui creștin. Mai importantă chiar decât dragostea. Pentru că lipsa discernământului poate compromite până și cea mai bună faptă a omului. Degeaba îmi pun viața pentru aproapele meu, de exemplu, dacă o fac cu scopul de a fi lăudat de oameni: în acest caz nu mai este vorba de virtutea dragostei, ci de o trufie foarte periculoasă.

Atotbunul Dumnezeu să dăruiască tuturor prin mijlocirile Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu și ale tuturor Prietenilor Săi, Sfinţii, curaj, discernământ și rezistenţă în faţa ispitelor care vin din toate părţile.

Toate sunt posibile spre desăvârșire, mântuirea sufletului și îndumnezeire, dacă prin Voia Domnului îţi este îngăduit să fii ucenicul unui Duhovnic, precum Prea Cucernicul Părinte Claudiu, mare iubitor al Stăpânului Hristos, căruia îi închin cu plecăciune smerită (ştie Domnul) acest articol, rod al bucuriei şi al păcii întru Hristos Domnul, pe care le-am descoperit în anii petrecuţi în ascultare alături de Sfinţia Sa.

Spune Sfântul Paisie Aghioritul:

„De aceea spun, să nu se piardă nimeni cu firea. Să-şi păstreze sângele rece şi să-i lucreze mintea. Pentru că de nu-i lucrează mintea, chiar şi dintr-o simplă prostie poate trăda. Orice s-ar întâmpla, trebuie să te rogi, să te gândeşti şi să acţionezi. Cel mai bine este ca să încerci să înfrunţi o situaţie grea într-un mod duhovnicesc. Astăzi însă, lipsesc amândouă vitejiile. Nu există nici vitejie duhovnicească, care se naşte din sfinţenie şi îndrăzneală către Dumnezeu, pentru a înfrunta o greutate în mod duhovnicesc, nici vitejie firească nu există, ca să nu se înfricoşeze cineva în vreo primejdie. Trebuie ca cineva să aibă multă sfinţenie ca să frâneze un rău mare. Altfel, pe ce se va sprijini?"[20]

16 iunie 2020, *Postul Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel*

[1] Cuviosul Paisie de la Neamţ, *Cuvinte şi scrisori duhovniceşti*, vol. II, Chişinău,

1999, p. 49

[2] Sfântul Ioan Gură de Aur*, Omilii la Facere*, omilia XXIII, VI, în Părinţi şi Scriitori Biseri-ceşti (1987), vol. 21, p. 283

[3] *„Mărturisire spre Înviere. Trei ani de rezistență antiecumenistă în BOR*": Sinaxa interortodoxă Botoșani II, 1 mai 2019

[4] Sfântul Nicolae Velimirovici Episcopul Ohridei şi Jicei, *„Gânduri despre bine şi rău*", Editura Predania, Bucureşti, 2009

[5] Ernest Bernea, *Îndemn la simplitate*, Editura Anastasia, 1995, p. 63

[6] Sf. Ioan Gură de Aur, *Omilii la Epistola către Efeseni*, 11, PG 62, 85)

[7] https://www.marturisireaortodoxa.ro/intreruperea-pomenirii-pentru-erezie-preintampina-schisma-si-dezbinarea-in-biserica/

[8] Georgios Mantzaridis – *Morala creștină*, Editura Bizantină

[9] https://steliangombos.wordpress.com/2020/06/13/implinirea-a-sapte-ani-de-cand-parintele-arhim-iustin-parvu-s-a-nascut-in-viata-cea-vesnica-mutandu-se-la-cerestile-lacasuri/

[10] https://www.atitudini.com/2020/04/parintele-justin-un-profet-nemincinos-solutia-parintelui-justin-pentru-vremuri-de-prigoana-de-monahia-fotini/#comment-112472

[11] Sfântul Paisie Aghioritul, *„Cuvinte duhovniceşti*", Vol. I, Editura Evanghelismos

[12] Sf. Teofan Zavoratul, *Calea spre mântuire*

[13] https://www.marturisireaortodoxa.ro/scrisoarea-patriarhului-ecumenic-bartolomeu-catre-intaistatatorii-bisericilor-ortodoxe-locale-cu-privire-la-modul-de-distribuire-a-sfintei-impartasanii/

[14]

https://www.b1.ro/stiri/eveniment/biserica-ortodoxa-romana-si-masoneria-se-poate-sluji-la-doi-stapani-206571.html

[15] Sfântul Simeon al Tesalonicului, *Tratat asupra tututor dogmelor credinţei noastre ortodoxe, după principii puse de Domnul nostru Iisus Hristos şi urmaşii Săi*, volmul I, Editura Arhiepiscopiei Sucevei şi Rădăuţilor, 2002, p. 154.

[16] Pseudo-Sofronie, *Tâlcuire liturgică*, cap. V, traducere de Pr. Prof. N. Petrescu, în rev. „Mitropolia Olteniei", 1960, nr. 5-6, p. 360

[17] Pr. Serafim Rose şi Pr. Gherman Podmoşenski, *Fericitul Ioan Maximovici - viaţa şi minunile* -, traducere şi note de Dana Cocargeanu, Editura Sojia, Bucureşti, 2006, p. 78.

[18] *Ne vorbeşte părintele Porfirie – Viaţa şi cuvintele*, Traducere din limba greacă de Ieromonah Evloghie Munteanu, Editura Egumeniţa, 2003, pp. 253; 255-256).

[19] https://paulghitiu2009.blogspot.com/

[20] Sfântul Paisie Aghioritul *"Cuvinte duhovnicești"*, *Vol. 2, Trezvie duhovnicească*, trad. de Ieroschim. Ștefan Nuțescu, ediția a II-a, Ed. Evanghelismos, București, 2011, pag. 243-246.